

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócń
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosc da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłaš,
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Ziwnosc je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Serbske njedželske łopjeno

W Budyschinje

16. novembra 1930

Bauzen

Samolwity redaktor farat Wyrzacž w Roskaczach. — Čištoč a nastad Esmlerjez Inicijazčernje a knižarnje, šap. dr. s wobm. ruł. w Budyschinje
Wulhadža kóždu šobotu a placži šchwórczlětnje 108 stotnych pjenještow

Pofutny džen.

Mat. 24, 14.

W jubilejškim lěcže Augsburgleskoho wěrywujnacža je krajny biskop D. Schmels sa pofutny džen na kónzu zyrkwinskeho lěta biblište słowo wo ewangeliu a wo kónzu šwěta postajil, a to słowo Jesuškowe, pschi hladanju na templ irěczane. Jesuž běšče na Jerusalema płatał, běšče wutupjenje njewěrjazeho města wěšchcził. Na to běchu wuczomnizy s nim na wolijowu horu šchli, hdžež na zylu templ dele hladachu, a Jesuž i žesche: Tudy njebudže kamjeń na kamjenju woštajený. Tež ho wuczomnizy jeho woprašachu, hdy šo to stanje a kotre budže šnamjo Jesuškoweho pschichoda a šwěta škónčzenja. Jesuž wotmołwi, šo šo to wšchitko dnrbi přjedny štacž, ale kónz hndom njeje.. Niz jeno kónz města Jerusalema, ale tež wjele wójnów a nušow, tež wjele falschnych profetow přjedny pschińdže, hacž šwět šańdže. Sa wšchě tajke čažny Jesuž tam na wolijowej horje šwojich šwěrných trošchtowajšche: „Šchtóž pak hacž do kónza pschětraje, tón budže šbóžny.“

Me šwoje wotmołwienie na praščenje sa šnamjenjom kónza zyrkwinskeho šwěta Jesuž wuczomnikam da s tymle bójškim šłowom: „Ewangelion wo kraleštwje budže předowane po wšchěm šwěcže s wobšwědczenju wšchitkim ludjom, a tehdy budže kónz pschińcž.“ Potajškim ewangeliom po wšchěm šwěcže předowane, wšchitkim ludam wobšwědcžene, to je šnamjo sa bliškosčž šwětoweho kónza. Šdnž Jesuž to wucži, dnrbi nam wuczinjena wěž hycž, šo sa čažny po Jesužu a po jeho wucžbje wo šwěta kónzu wěšchčzenja štareho šluba wjazny płacžicž

njemóža, šchtož hižo s toho wulhadža, šo šu w Jesužu dopjelnjene.

Šchto ma pak tajke šłowo na šebi sa naš na pofutnym dnju? Najrpjedy drje to, šo šo nješměny wot falschnych profetow šawješč dacž, kiž ewangeliom na boł staja s tym, šo wšchitke móžne wěšchčzenja kaž a jako sa našch čažny płacžaze bjerjemny a šnadž po wšchynju šektow njewěrjazny šwět sa hižo wot Boha šatamany a s šnicženju šrały wobhladamy.

Prajmy tak: ewangeliom w Khrystužu je wjazny dnžli wšchě wěšchčzenja. Pschichod tola njewotkrny woštajenje, ale šnamjo jakne a widomne kóždemu je postup ewangeliom na šwěcže.

Ewangelion žada pofutu w šsprawnym pšnacžu hrěšchneho škazjenja a lubi Božu hnadu wěrjazny, kiž Khrysta sa šwojeho šbóžnika šnaja a šo kónza njeboja, njeh je jeno jich šmjercž abo njeh je kónz zylkeho šwěta. Šchtóž je na šwój kónz pschichotowany we wěrje, tón je tež na kónz zylkeho šwěta hotowy.

We wěrje šhablacž a dowěru do ewangeliškeje zyrkwje šhubicž, hdnž nětko ju tak na boł staja, to je wošebity hrěch našcheho čaža. Šdnž 16. měřza lěta 1517 w Romje lateranski šynodu škónčžichu, na kotrejž wo polěpsččenju katoliškeje zyrkwje wuradžowachu, biskop s šjerny we wobšamkowazej rěcži prajesche: „Ewangelion je se žórlom wšchěje mudročže, wšcheho pocžinka, wšcheho bójškeho a wobdžiwanja hódneho, ewangeliom, praju ja, ewangeliom.“ Hacž je tutón rěcžnik wěrik, šo šynodžine wuradžowanja w tutej myšli něšchto dopředka wědžachu? Šeho šłowa škerje škincža kaž škóržba, šo

runje wo ewangeliju tam błowcška njeje blyšecy byto, so potajkim synoda njeje nicžo pomhała.

Ale Bóh je ewangeliju móz dať. Luther w hamžnym lišće wustupi, a jeho thej běchu se žórka ewangelija czerpane, pokasachu na pokutu a na hnadu w Khrystužu.

Daj hebi žwoju wěru do Knjesoweho ewangelija bóle pohylničy, tak naž w Augsburgskim lěcže pokutny džen napomina. Hdž na žwěta kónz myšlisch, dyrbi tale šchesczjanška wěra w přědku stacz, so ewangelij wo Khrystužu přědowacz wšitkim ludam je najwážnišchi nadawť ja wšchě cžazy, so nad tvojim krotkim abo dolhim žiwjenjom to je najwážnišche žwědczenje, so ewangeliski žy, ewangeliski wješeleje wěry, ewangeliski se žwojimi w domje a tak stołp, na kotrymž tež nje-wěrjazy a pšhecziwnizy nawuknu ewangelisku žyrkej wažicz a cžejčicz.

Njepšheczel móže na šwilu dobycz. Ale škóncznye ma Jesuž dobycze. Mjeno kaž Stockholm a mižijonške šhadzenje w Jerusaleme je pšhed lětom a lětušche dny w Augsburgu, to žy žwědczenja nad ludami wo ewangeliju. A žama katolška žyrkej dyrbi žo bóle ke Khrystužej namafacz, to widžimy i toho, so nětko lětnje kónz winowza žwjedžen žwjecza i mjenom: „Khrystuž kral.“

L. (Ja K. w B.)

Wizitazija w Hodžiju.

Reformaziški žwjedžen bě lětko ja Hodžiju wožadnu wožebity džen. Knjes superintendent Fröhlich-Budnyki a k. wjchšchi farac Sarjeńk-Khwaczanski wotměšchtaj wizitaziju. Požlednja bě 10. oktobra 1909 była.

Dny do reformaziškeho žwjedzenja běchu jara deščezowate a tež rano žo hišcže miholešche. Tuž by móžno byto, so by něchtóžkuli — wožebje se šdalenyč wještow — domach woštať. Ale tomu tak njebě. Kemšerjow bě wjele došchto, jako knjesaj wizitatoraj, pšchewodžanej wot k. fararjow Woigta a Wjesarja a knjesow i wožadneho šastupjerštwu do Božeho domu šastupičhtaj. Tutón bě žwjedženizy wobžwětleny; wot-tarnišcžo bě i kwětkami a selenymi šhtomami k. šahrodnik Frenzel rjenje wupyšchil. W němškej Božej službje přědowasche k. farac Woigt, žo šložujo na Rom. 3, 28. Knjes sup. Fröhlich bě hebi ja šakožt žwojeje wizitaziškeje rěcže wušwolil Jana 2, 25. S jimazymy błowami rěcžesche wón wo tym, kaž je Luther namafal „žohnowazeho Khrystuža, našcheho Šbóžnika a wumožerja“, pšhes kotrehož my wodacže hrěchow mamy. Wón pokasa, kaž dže nam Biblija bycz žórko trošchta a mozy, tak so my njetrjebamy, do žiwjenja štajeni, w tutym šahinycz, ně, my móžemy w nim wobstacz w duchu a w mozy Khrystužowej. Tuž dđeržimy žo my žwěru Khrystuža w žiwjenju a wumrěcžu. — Žyrkwiny khor wobohaczi Božu službu i hymnu a i motettu pod wjedništwom knjesa kantora Belika.

W herbskej Božej službje přědowasche knjes farac Wjesar wo hamžnym błowje. Knjes wjchšchi farac Sarjeńk dopomni we žwojej wizitaziškej rěczi najprjódzy na šandžene lěta, kaž žy tehdy pod i fararjom Šmischom studowazy na tutej klětzy žwoje přenje přědarške pošpny činili, mjes nimi teo wón žam, a kaž je tak někotry wožadny dom jich hospodliwje wital. Se Jes. 65, 8 pokasa wón na to žohnowanje, kotrež nam reformazija je pšchinješla a na našchu žwjatu pšchiklušchoscž, hebi tuto žohnowanje wukhowacz. Žyrkwinski khor šanježe tež tu žwoje špěwy a k. sup. Fröhlich poštrawi herbsku wožadnu w němškej rěczi; — do herbskeje hłowneje Božej služby, w kotrež je herbski wizitator herbsku wizitazisku rěcž měť, nješkuschta drje tola nadobo tež hišcže němška

rěcž němškeho wizitatora, dyrbi „Pomhaj Bóh“ pšchispomnicž, kotrež je žo husto došč i prašchenjom herbskeje superintendentury šaběralo a prawa Šserbow kaž herbskich wožadow šastupowalo; ja herbsku wizitazisku Božu službu je herbski wjchšchi farac wizitator, kotryž jako tajki tež jeje porjad postaja.

Popoždny w 2 hodž. bě rosrěczowanje młodžiny. 35 młodnych hólzow a 33 młodnych hólzow bě pšchischto. Knjes farac Wjesar rěcžesche i nimi wo našchej a wo druhich žyrkwjach. Wizitatoraj błowcžo doprajišchtaj, herbski a němški. — Tu matej herbska a němška rěcž wizitatorow porujo hebi žwoje prawo, dofelž je tajke rosrěczowanje — runje kaž tež tu a tam Boža služba ja džeczi a tohorunja wožadna šhromadžišna — šdobom ja Šserbow a Němžow, a tohodla ja herbsku a němšku rěcž, B. B.

Popoždny pšchěndžechu kerchow a wobhladachu hebi tež pomnit tym 146 padnjnym wěnowany, twarjenja Božeho doma, kaplanštwu a šary. Tohorunja pšchěhladachu žyrkwinski knihi a archiv. Knjes farac Woigt pšchědpołožil pšchi tym tež někotre wožebite špižy, tak n. pšch. šlicžbowanje na lěto 1923/24, kotrež je wjazy hacž 400 štron wulke; wono wopšchija tež pšchěhod i inflazije na nowe pjenješy a twarške šlicžbowanja. S njeho šhonišch, so je wožada tehdy nimo pjenjes nadała 213,53 žentnarjow rožki, a to dobrowólnje. Dale pokasa knjes farac přěnju žyrkwinski knihu, kotraž ma přenje šapiski i lěta 1588 a na přenjej štronje štamijniške powěšcže w hróncžkach, tohorunja šeschiwłaj: „Historische Notizen über Göda“, kotrež je bywšchi kantor Pětr Liška i wulkej pilnosczu šhromadžil, a dale „Chronik der Parochie Göda“, kotruž je njeboh farac Kšchizan šakožil a wón žam dale wjedť.

W 6 hodž. pšchijamny žo pošedzenje wožadneho šastupjerštwu. W tutym rěcžachu tež wožebje wo wožadnym domje, kotryž by jara nušny byl, kotryž pak žo nětkole dla hujenyč hospodarškich wobštejnoščow njehodži twaricz. Dalšche dypki rosmotwy běchu: woteběranje špowědnnyč, pšchistaženje diakonizy, šakoženje towarštwow ja młodžinu.

Sa wjecžor bě žwojbnny wjecžor postajeny. Žurla hoščenza bě pošna wožadnyč. Tež tu škutkowasche žyrkwinski khor a wustupi 6 krocž se žwojimi špěwami. K. farac Woigt poštrawi po šawodnym kěrlušchu šhromadžišnu a wupraji žwoje wješele nad tym, so bě žo jich telko šeschto, tež se šdalenyč wšow, — a Hodžijška wožada ma mnoho tajkich! — hacžrunjež wjedro njehojesche. Knjes farac Wjesar rosprawješche wo wožadnyč wobštejnoščach; móžesche pokasacz na wšchelake šwješelaze, ale pak tež na to, so tak někotre pšhecže njedopjelnjene wostanje. Šlowy dypť wjecžora bě pšchědnoschť k. superintendenty: Die Kirche und der Geist der Zeit.“ Pšchirunujo pšchikladny pokasa rěcznik žohnowanje a škutkowanje žyrkwje, na pšch. w Šnutštownym mižijonštwje, a wotkudnjenje cžafneho ducha kaž tutoho wotuczaze žedzenje po něczim lěpšchim, t. r. po tym, šchtož šchesczjanška žyrkej ma a pošticza. Pšchi tym drje je tak někotremu nutrnje pšchipožkuchazemu šažo i nowa špóšnacže toho pšchischto, šchtož we žwojej žyrkwji ma. Knjes wjchšchi farac Sarjeńk jimasche žo tohorunja błowa; rěcžesche najprjódzy němški wo šynodže a jeje škutkowanju; herbski wobroczi žo na to i wutrobu jimazym błowom na Šserbow, jich napominajo, so bychu žwojemu ludej a žwojemu ludštwu žwěru dđerželi. Tak někotry žnadž bě woczakowal, so po herbskich błowach herbskeho wizitatora pšchidže herbski špěw khora. Tajkeho pak žo nješta. Šsnadž pak runje i tutym žo někotryžkuli Šserb, kiž rad špěwa, šbudži, šastupicz do khora, so by tutomu čžim přjedy šmóžnik herbski špěw, bjes kotrehož njemohť po prawom žyrkwinski khor

dwojoręczneje wožadny bycz. P. B. — Knjes farac Boigt móžešče so i radoščiwkej wutrobu kłowa jimacz, so by so dzałował wšchem, kotřiz bčhu štutkowali a džekali na tutym sa wožadnu tak wažnym dnju a jón pomhali pšichotowacz. Pšicheješče, so by Bóh tón Knjes dał, so by i toho žohnowanie pšichiščo ja zplu wožadnu. Se šhromadnym spěwom so šhroma- dzina a i njej wšitazija štónczi. Knjes šuperintendent wuži hiščeje tutu štkladnošč, so rosmokwjeć i št. wučerjemi, ko- třiz maja nabožne hodžiny we šwojej štchuli.

Tak bu tutón reformazišči šwjedžen i tutej wšitaziju a jeje wšchelakimi wuhotowanjami sa šhodžijštu wožadnu wu- šnamny džek. Wón woštanje wšchem w lubym wopominanju. Bóh tón Knjes chyzł dacž, so bčhu tež i tutoho wužywa wu- roštkle rjane plodny žohnowanja!

Narodniny a mjeniny Lutherowe.

Saždženy tydžen nam woboje pšchinješy: narodniny a mjeniny našeho reformatora Marcžina Luthera. Džen 10. novembra 1483 so wón w Eislebenje narodži. Džen poš- džiščo bu štchčený na mjeno šwj. Marcžina, kotremuž je džek 11. novembra wěnowany. Mječ štkej nam tutaj dnjej i pšichizinu wopominacz, štchož Luther sa naž je dokonjal. A to so štani čzim bóle, dokelž w našim čžašu nam najnušni- šče, i Lutheroweje wěru štacz w žiwjenju a jeho bėdženju, so bčhmy wobštali. A tutej pak štlučha, so št saloženy kručje a twjerdže do kłowa Božeho a so št i wutrobu, i ertom, se štutkom šwěru wušnawash št swojej ewangelšto-lutherškej zyrkwi a so w tutej št št wěrnny štaw šwojeje wožadny a šwěrnny šobuštkowac we wožadnym žiwjenju. Tak wopominamy najlěpje našeho reformatora a jeho štutk.

Šyrfej a št.

Měšchane mandželštw. Pšchezo šažo šapřujuja zyrkwinšte nowiny a čžakopišy podendženja, kotřez pokušuju špodžiwne štadžerženje katolškeje zyrkwe abo tola katolškich měšchnikow pšchi měšchanych mandželštwach. Tak je njedawno katolški fa- rač so šapowědžil, wuštajicz štchčenške wopišmo tohodla, do-

tež dnrbješche wěrowanje ewangelške bycz. Wón štžyšče wo- pišmo jenož wuštajicz, hdy by št wěrowanje po katolšku štako. — To rěka, pohubještichicz počžahi štchecžijanskich kon- fešijonow abo wěruwušnacžow. Čžemy št nadžijecz, so je tole štadžerženje jenož to jenotliweho šararja, niz katolškeje zyrkwe powšchitkownje. S tym njeby žanej štchecžijanskej zyrwi w našim čžašu pomhane bylo, by jenož štchodo- wanje bylo.

Wšchelake i blifka a šaloša.

Štowna šerbšta předaršta konferenza bė št štchwóršk, 6. novembra w Šserbškim Domje šhromadžila. Duchowni bė- chu nimale wšchitzy pšichišchi. Mějachmy tež wo wšchelkich wažnych naležnoščach jednacž. Pšchedšynda, št. wšchšchi šarac Šarjenk, poda po šawodneje modlitwe nětotre rošprawy. Rošprawješče nam jako šynodala wo pošlednjeje krajnej št- nodže a wo pošlednimaj wulzy wažnymaj šakonjomaj, kotřez je šynoda pšichijala: Šakon wo patronaštwe a šakon wo wól- bje šarariow. Drobnišcheho wo nimaj njemóžemy w tutej rošprawje podacz; woczajtjemy, so št. pšchedšynda abo tež št. šynodala šantor Krawž nam wo nimaj tu rošprawjataj. Pšichijamny št rošprawa wo nowych šerbškich špěwaškich. Nowe knihi i němštimi pišmitami pšchedawaju št dale po šnowa poštajenych a šnatych — powušchenych — pšaczšinach. Nowe knihi i šaczjanštimi pišmitami čžiščeža št dale. S ni- mi dopjelni št žadanje, kotřez št wošebje šerbške towaštwa a tež šerbšzy wučerjo wuprajili. — Bibliški Pucžnik sa 1931 št šažo pšichotuje, so by w prawym čžašu wušchol. Š. šarac Rencž-Lupjanški je tež lětža tuto džeko na št wšak. Šserbški

Konfordanza

8	i nowych šerbškich špěwaškich.		
Šso bliž u št twojej wječeri		281,	2
Ach, šaczěj wšchitku b je s b ó ž n o š c ž		281,	7
Nětk čžuju, B o ž o mišy		282,	6
B u d ž Knježe Ješu, tebi		284,	3
Šaj, Knježe, kiž ty b ě a št		288,	6
Bóh je tudny pšchi naž		289,	2
Maještetiške b n c ž e		289,	4
Knježe, poš, b y d l we naž		289,	7
Bóh šwěrnny woštanje		290,	2
Šdnž B o h a mam, mam wšcheho		296,	2
W štlawje B ó h je rěczal so mnu		297,	2
Njehnuta je B o ž a hnada		297,	3
Ša nočžy št štlučicz tajtom' B o h u		298,	4
Šo b n ch byl št št dokonjany		298,	5
Nječ, twoja dobrot, mój B o ž o		298,	6
Kaž B o ž a mój na njeju pšchekrašnjena		301,	3
Kak hnada B o h a Knješa wěcznje traje		301,	8
Wj jandželjo, džak B o h u i štwalbu dajče		301,	9
Daj čžešč a špěwaj b ó j š k e j ty štmiłnoščzi		302,	5
Šdy štpił b n ch štamo do njebjek		303,	7
Bnch štchidla raššich		303,	8
Bnch rjekł: Nječ pšchitnje mje čžma		303,	9
Šdy b n ch je wšchitke woblicžal		303,	16
O B o ž o, praj mi, čžehodla		303,	17
Ach, wobhoš, štptaj, B o ž o, mje		303,	20
Budž, B o ž o, štwaleny		305,	7
Šchtó pšched tobu b n hewak woštak		308,	3
Kak b j e s b ó ž n y tu wěrnnych trjšči		308,	6
Našch B ó h pak nima špodobanja		308,	7

seminar je byl lětka něhdže 3 njedzele shromadženy. Wopn-
towałoj staj jón ff. cand. theol. Bötger, kotrnž je nětkle we
Rhwacžizach jako kandidat na roswučžowanju, a stud. theol.
Laser, kotrnž w Lipsku studuje. Swješelika je naš pšchi tym
šdželenka, so je herbski seminar dostał wot statneje wyschnošče
pšchipcmoz, so by hebi jałožicž měl swoju bibliotheku. —
Wobšchěrnišcho mějachmy so potom jaběracž i prašchenjom
herbskeje superintendentury abo lěpje je ščěhwkami, kotrež
pokhadžeja i teho njedostatta, so my herbskeje superintenden-
tury nimamy. Mamy herbskeho wyschšeho fararja, kotrnž
ma prawo, nadawł a pšchizkušnošč, herbske naležnoščje sa-
stawacž, tak na pšch. pšchi wšitaziji, pšchi ordinaziji, pšchi sa-
pokajanju duchowneho, a to we wšchěch tjoch eforijach, we
kotrnž mamy herbske wožady; to su Budnjka, Lubijka, Ka-
mjencžanška. Hdnyž nješkmny wšcho dostali, šchtož kmny pšchi
nowošarjadowanju Lužizy hebi žadali, mamy so wo to sta-
racž, so so nam šnajmjeišcha to nješchikrotiči, šchtož kmny
dostali. A tuto staranje je nadawł a pšchizkušnošč předač-
škeje konferenzy, wožadnych šastupjerjow, kóždeho jenotliwe-
ho Eserba kaž žněho herbskeho luda — a wožebje herbskeho
wyschšeho fararja, kotrnž je na pšch. pšchi wšitaziji sa herbs-
ke Bože služby wšitator a ma jako tajli porjad tutnyh Božich
službow postajicž. — Wšchi dalšich jednanjach pšchidžechmy
tež na to prašchenje, kotre herbske wožady su herbsko-němske
a kotre němsko-herbske. Wšchi tym so wukopa, so njeje šapišł,
kotrnž so w tukhwilu tež wot wyschnoščow trjeba, čžičže
prawy, na pšch. njebudže tola tež Němž pražicž móž, so je
Bukecžanška wožada němsko-herbska. Wona je wěšo herbsko-
němska, t. r. wona ma wjazny hacž položzu Eserbow mjes-
šwojimi wožadnymi. Tajke wopacžnoščje, kotrež potom Eser-

bam nješchecželni Němžy sa agitaziju pšchecžimo Eserbam
wužiwaju, nješmédža so čžerpicž, nješmédža so wožebje we
nownyh wudawłach statistikow a w nownyh knihach — jena
tajla wo Eserbach so jako pšchihotuje — dale hajicž. Na-
štróžaze bě pšchi tym šhonicž, so je Něšhwacžidliška wožada
němsko-herbska, so potajkim mjenje hacž položza wožadnyh
je jenož hišchže herbska. Nimale runje na položzu steja Ro-
žacžizy; ale tež tu je w tu khwilu něšchto mačo Němžow
wjazy hacž Eserbow. — „Bomhaj Bóh“ šame bě tón ras
tež wožebity dnypł wuradžowanjom. Redaktor pšchedpołožil
pšchede wšchěm ščěhowaze: S přěnim čžičłom noweho lěta
ma šopjenko wučž i noweje „hłowu“, t. r. i nowym napiš-
mom i wobrazom abo bjes wobraja. Dotalny wulki wobras
i napišmom je došlužil a ma so i nowym wuměnicž, a hdnyž
i nowym, njech je nowy šdobom herbski. Dotelž je čžadž krotki,
ma so wěžka hnydom roššudžicž. Měł-li šchto i našchich čžejčže-
nyh čžitarjow a čžitarłow dobru myšlicžku wo tym abo po-
kašł k tomu, tón to njech pšchecželnije redaktorej pšchepoda.
Dale ma so rosdželenje předowanjom a natwarjaznyh na-
šawłow lěpje šarjadowacž a šwěčicž. Na tutnyh džele sa
herbski lud su so nětkle jenož herbszy duchowni šafškeje kraj-
neej žyrkwje wobdžělili. By witane bylo, bychu-li tež duchow-
ni pruškeje žyrkwje šobu šastupili. Wobšamtny so, so ma so
šapišł předowanjom na žně lěto šestajecž a so ma kóždy du-
chowny šwój džěl pšchewjacž. Dale klaza to pšchezo hišchže
i rosprawami sa „Bomhaj Bóh“. „Bomhaj Bóh“ je njedže-
niš a wožadnik; do njeho šlušcheja potajkim přjedny hacž do
druhich nowinow rosprawy wo wšchěch poděndženjach we wo-
žadach a domach a w ludu, kotrež někaš i žyrkwiniškim, i na-
božnym, i wožadnym žiwjenjom šwišuju. Tu ma so hišchže
wjele wjazny a došpołnišcho rosprawjecž a to se šafškich kaž
pruškich wožadow. Duchowni a wšchitzy drušy maja so wo to
postaracž. Tohorunja šlušcheja rosprawy wo požedženjach
šynodny do našcheho nabožneho šopjenka. — Mjes druhim po-
rěčachmy hišchže wo Gustaw-Adolffškim towarštwje, wo to-
warštwach Šnutstowneho mišijonštwu, wo wědomoštny
pšchednošchach na herbskich konferenzach a wo šhromadneje kon-
ferenzy herbskich šafškich a pruškich ewangelškich duchowny.
Tutej pošlednjeje prašcheni matej so do škutka šajicž. Wo dal-
šich prašchenjach herbskeje superintendentury a šchtož i nej
šwišuje, so pšchichodnje dojedna. Dolhohodžiniške jednanje
nam pokasa, so mamy šnajmjeišcha porjadnje 4 požedženja
herbskeje konferenzy džeržecž, kaž je to tež wobšamtnjene.
Wšchichodna konferenza so potajkim šendže po hodžoch.

— **Šinz** nad Rheimom měješche pod agitaziju kommuni-
štow čžerpicž, šotšiz pšchecžimo katolškej žyrkwi a duchownym
šchčuwachu. Njedawno běchu komunistojo i wokoliny šažo
tajku šhromadžijnu na torhošchčo powołali. Šato čžychu šažo
šchčuwacž šapocžecž, šawonichu nadobo šwony katolškeje žyrk-
wje pšchi torhošchču. Šorliny měšchčan wša nekajki klinkacžł
a šafšinka bóršy po hažach klinkajo wulke čžrjody měšchčanow
na torhošchčo. Tuczi šanješechu šary měšchčanški špěw, šwj.
Měrcžinej wěnowany a po tutym „Deutschland, Deutschland
über alles“. Šwony šwonjachu, měšchčenjo špěwachu a kom-
munistojo rošččelachu. Šo bě wješele šchěščžijanski napšche-
čžiwnyh demonstrantow wulke, wěrimy rad.

— S **Klětneho** pišaja „Eserbske Nowiny“, so je štarol-
lutherška wožada nowaj šwonaj dostała. Rosprawa sa „Bom-
haj Bóh“ njeje hacž do dženz došchła.

D derje tym, kiž k Božej hnadze	308,	8
Sa tajku wulku Božu hnadu	308,	9
Njech nam so tak, kaž Bóh čže, štanje	308,	10
D bójjka mudrošč, moja dušcha	309,	6
Mje twoja ruka, luby Božo	309,	7
Hdnyž tu pak šchto je bjes bóžny	310,	5
Sprawny Božo, špožč wšchak mi	310,	7
Hdnyž moja dušcha bładži	311,	4
Mi b lid o pšchihotuje	311,	8
Ša, twoja wowza, budu	311,	11
Hdny by ty šnala	313,	2
Dušcha, šchtož šmėješch, to wot Boha mašch	313,	4
Hdnyž ja špju, mój Bóh mje šhowa	314,	7
Ach, Knježe Božo, wot tebe	315,	7
Wón, mój Bóh, je mje šhotowal	316,	3
Hdže bych ja na šlym šwěčže tu	316,	4
Bjes hrimanja a dešchžika	316,	6
Mój Božo, ja to wěm	316,	7
Bóh wě, šchto dušcha požada	317,	3
Bóh po šwojeje hnadnej woli	318,	5
Dnybju-li byčž dlěje žiwy	318,	6
Tow myšle bydla šwěrne	319,	4
Radošč a wješelošč budže čži data	320,	8
Budž trošchtna, luba dušcha	321,	8
Twaš, o moja dušcha, twaš na Boha	323,	2
Přjedny hacž bě šchto na šwěčže	324,	2
Wón bohaty je na šmilnoščzi	326,	7
Luby Jesu, ty Bóh a čžłowjek by	329,	3
Tak ja wobštajnje budu na tebi	329,	5
Spožč ty mi, so so njebych bładžik	331,	5
Kaš rjenje budu hašle tam	332,	4

Šištowanje: R. w M. sa Šsmjertnu njedželu. — R.
w B. sa 1. advent.